

FILMEN

Scenebillede fra

»En Kvindes Ære«

Daglig Forevisning af stort righoldigt Program.

Udenlandske Kunstfilms. — Egne Optagelser.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftm.—11 Aften. — Søndage fra Kl. 4 Eftm.—11 Aften.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

HURTIG LEVERING

BILLIGE PRISER

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER

**BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT**

25, VINGAARDSTRÆDE 25

TELEFON 4708

A/S KINOGRAFEN

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

GENGANGEREN

Gribende Drama i 2 Akter

efter en gammel østfrisisk Legende.

Længde ca. 780 Meter.

MILLIONARVINGENS BORTFØRELSE

Storslaet Drama i 3 Akter.

Længde ca. 940 Meter.

STORT REKLAMEMATERIALE

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

Mindste Ordre 5000 Stkr.

10,000 Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000 — — to —	» 12,00
50,000 — — tre —	» 22,00
100,000 — — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000 Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000 — — to —	» 17,00
50,000 — — tre —	» 31,00
100,000 — — fire —	» 53,00

Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag.

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetterfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

Biografteater-Billetter

Køb dansk Arbejde
hvorved spares Told og Fragt.

Forlang Tilbud fra:

C. FERSLEW & Co.s

Specialfabrik for
Kontrolbilletter i Ruller og Blokke.

St. Kongensgade 24.

København K.

Telefon 470.

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem
HERTZ'S Set. Pedenstræde 19
København
Telefon
ANNONCEBUREAU. 4022-4023-4024-4025

Musik og Billeder.

Straks de levende Billeder kom frem, tog de Musikken i deres Tjeneste.

Man fandt aabenbart, at det ikke var nok at faa noget for Øjet; Øret krævede ogsaa sin Ret, og da Billederne intet sagde, maatte Musikken træde hjælpende til.

De to Ting, Musik og Billeder, der jo egentlig ikke havde noget som helst at gøre med hinanden, har siden troligt fulgtes ad og er bleven som to uadskillelige, og der vilde sikkert rejse sig et Ramaskrig, hvis man nu i et Biografteater vilde snyde Publikum for den musikalske Ledersagelse.

De to Ting hører aabenbart alligevel sammen.

Det nytter ikke, at ivrige Kinofolk spørger, hvad man skal med det Pjank til Billederne; Folket har fældet sin inappellable Dom, og der ved bliver det.

Men hører de sammen, maa de ogsaa følges ad.

De fleste Steder klarer man sig med et Klaver, som behandles af en Pianist, og kun i større Lokaler kommer andre Instrumenter til.

Og deraf er Begrebet: Biografteatermusik opstaaet, ligesom vi i sin Tid blev beriget med Begrebet: Kafémusik.

At paastaa at man regner med Musikken i Biografteatrene som den, hvorfra Musiklivets Fornyelse skal komme, vilde være at lyve endda temmeligt stærkt; Sandheden er snarere den, at det Tonevæld, der ledsager Billederne, ofte er mindre heldigt, saaledes at man ligefrem føler sig beroliget, naar Musikken for en Stund tier og lader Drengen med Tudehornet, Ærterne og Stortrommen faa Lov til at producere sig, alt eftersom Billedernes Komik eller mere lyriske Steder kræver det.

Naturligvis præsteres der enkelte Steder udmærket Musik til Billederne, her i Byen et Par Steder endda ganske fortræffelig, men i Almin-

delighed vilde Musikken ikke kunne taale at høres alene, medens den nu ligesom gaar ind i Billederne og glider ned sammen med dem.

Men som før sagt — Musik og Billeder bør følges ad.

Som Billederne gør Fremskridt og vinder i Klarhed og Finhed, saaledes bør Musikken gøre det samme, ellers er der ingen Mening i det.

Nu er det naturligvis meget at forlange, at den Pianist, der Forestilling efter Forestilling skal sidde og spille til de samme Billeder i Længden kan føle sig lige inspireret af, hvad han ser, og selv om Musikstykket oprindeligt har været valgt saaledes, at det passede til Filmen og i Begyndelsen er bleven spillet saaledes, at det, der skulde falde sammen, virkelig ogsaa gjorde det, er det ikke altid, at det samme er Tilfældet paa et senere Stadium, og det er saare menneskeligt og forstaaeligt.

Men at det er uheldigt, kommer vi ikke uden om.

Derfor har man i filmsinteresserede Kredse længe haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, og hvad der muligvis kunde gøres for at bringe bedre Kontakt mellem Billederne og Musikken, og der meldes nu fra Frankrig, at man dér har løst Problemet.

Og den storstilede Maade, man er kommen udenom Vanskelighederne paa, er ganske karakteristisk for Filmsindustrien og viser, hvorledes man her gaar rationelt frem og ikke skyer Ofre for at gøre alt vedrørende de levende Billeder saa fuldkomment som muligt.

Et fransk Verdens-Firma har ganske simpelt foruden de mange andre Afdelinger, Fabrikken rummer, oprettet en »Musikafdeling«, hvor unge talentfulde Komponister sidder og sætter Musik til de Film, Fabrikken sender ud i Verden.

Med hver Film udsendes saa et Musikstykke, der er skrevet til og over den, og Pianisterne rundt om i Landene har da blot at spille det til Billedet.

Det er saare simpelt og et meget stort Fremskridt.

Musik og Billeder vil i Fremtiden kunne gaa

op i en højere Enhed, den ene larmer ikke i Bas, medens den anden spiller i Diskant, Musikken inspireres af Billederne og træder dem ikke i Hælene.

Det er spaaet ved Kinokunstens Vugge, at de levende Billeder en Gang vilde naa til at tage alle andre Kunstarter i sin Tjeneste.

Om Spaadommen vil gaa i Opfyldelse, er det endnu vanskeligt at udtale sig om, men Musikken er altsaa paa denne Maade draget ind under den nye Industris Interessesfære.

E. — H. — J.

Flimmer —

Saa sætter vi altsaa en ny Film paa —

Et nyt Aar, en ny Film — er det ikke akkurat det samme?

Gaar vi 100 Aar tilbage, støder vi paa min Oldemor, og hun filmede ikke.

Jeg nævner ikke dette for at prale med min Slægt, men fordi der om kort Tid ikke vil findes noget Menneske, der kan sige dette om sin Oldemor.

— Hvad min Oldefar gjorde, véd jeg ikke. Over ham hviler Mystikken, men efter alt, hvad jeg har faaet opsporet, er det klart, at han ikke filmede med min Oldemor — ikke ret længe da.

I næste Generation gik der Film i Familien, og nu er vi ikke bedre end alle andre.

— Vi filmer alle for Vor Herre.

Hvad den nye Film, der sættes i Gang Nytaarsnat præcis Klokken 12, vil vise os er ikke godt at sige.

Den forrige var ikke lige hyggelig i begge Ender. Den var ganske simpelt hen bleven forbudt, hvis det havde været en almindelig Film.

En Kone lader sin Mand myrde med en Kødhammer og lader derefter Morderen hægte sig i Ryggen

— Naturligvis opdager man dem straks. Stor Morderjagt over Stok og Sten, Sø og Land — alt glider en forbi i de skiftende Billeder.

— Det kalder man Livet, og det er ikke forbudt.

— Men tager man en Serie Billeder af Folk skaren, der staar i Holsteinsgade og glaner op af det forkerte Hus, hvilket dog maa siges at være ret fortyndet Liv, straks kommer Censor til.

Filmen kan man forbyde, Livet kan man ikke forbyde, men Filmen er kun et Spejlbillede af Livet — — at man gider, kort sagt! — — —

Hvorfor lader Censor sig ikke den nye Film der skal »paa« Nytaarsnat, forevise og klipper ud de Steder, man ikke har godt af at se?

Det var dog noget.

Hvorfor klippe Halen af Skyggen, naar Dyret selv gaar ved Siden af?

Og hvorfor underholde en Mand med en Saks naar man ikke kan klippe Dyret i Halen?

— Maaske vil Censorposten selv blive klippet midt over af den nye Film . . . sligt har man set før, og Gud véd om det vilde være nogen Skade til.

»Glædelig Nyfilm« — siger Folk til hinanden og klinker med Puncheglasset.

— Glædeligt nyt Nummer af »Filmen«, siger jeg — enhver snakker for sit.

— Hold nu fast!

Det levende Billede afspejler Livet, »Filmen« afspejler det levende Billede, »Filmen« afspejler sin Redaktør, Redaktøren sin Far, Far'en sin Far igen og han atter sin Far, men ham var det jo der var Mystik ved! Ja, ja, saa sin Mor da, men det var jo netop før bemeldte Oldemor, der ikke filmede.

— Nu indsætter vi bagfra — pas vel paa!

Oldemoderen = Bedstefaderen, Bedstefaderen = Faderen, Faderen = Redaktøren, Redaktøren = »Filmen«, »Filmen« = de levende Billeder, de levende Billeder = Livet.

Saa trækker vi Vejret og siger: altsaa:

— Altsaa Livet = min Oldemor — og hun filmede ikke!

Det maa hun altsaa alligevel have gjort, eller stemmer det ikke.

Hun har altsaa dog filmet — blot det lille Øjeblik med min Oldefader!

— Ja, se saa passer det!

Og hvordan skulde min Bedstefader være kommet til at filme, og jeg til at redigere »Filmen«, hvis hun ikke havde gjort det?

Film er jo lig Liv.

Men saa er der jo slet ingen, der kan prale med en Ahne, der ikke filmede!
De har filmet lige fra Adam og Evas Dage —
Filmen er det ældste og bedste i Verden.

— — —
Se saa langt kan man, naar man i tilstrækkelig lang Tid kører en Film rundt, men nu kan der vist heller ikke køres længere —
Man kan højst indsætte endnu en Gang:
— Altsaa!

GLÆDELIG NYTAAR!

Jens.

Filmsskuespillerinder.

Kinopædagogik.

Fremtidens Børn faar det godt —
Mindre og mindre bliver der at læse og lære,
mer og mer proppes Vidsdommen ind gennem
Øjnene, og det er nu en Gang den Vej, Børnene
helst vil have den.

Thi givet er det, at om 25 Aar vil der ikke findes den Skole, der ikke har sin egen Sal til Fremvisning af levende Billeder, en Sal, der endda vil være det aller vigtigste Lokale i den hele Skole.

Hvordan har vi andre haft det?

I Geografien hed det: derfra og dertil; man lærte udenad, hvad alle Afrikas Floder og Bjerge hed, men hvordan de saa ud, anede man intet om, og en Geografilerer kan jo ikke forventes at have været ved Nilens Kilder eller i Saharas Oaser.

Vi lærte meget, men vi fik kun et yderst ringe Begreb om det, vi lærte.

Men det vil blive anderledes.

Alle Verdens Egne og deres Mærkværdigheder vil vise sig for Børnene, Geografibogens døde Ord vil blive levende, og de vil langt bedre fæstne sig i Hukommelsen.

Saadan vil det gaa med Geografien, men for det naturhistoriske Fag i Skolerne vil de levende Billeder faa endnu større Betydning.

Hvem husker ikke den naturhistoriske Samling, ens Barndoms Skole ejede?

Der var en udstoppet Maage, der var fuld af Møl, 2 Bogfinkeæg, en Løbebille, hvor alle Ben var »følt af«, en Aborre, der havde mistet Skæl og Farve, en Hanekam og en Salamander og endelig en lille Blæksprutte i Spiritus, i Tidens Løb mørnet og fyldt ud, saaledes at det var umuligt at se noget som helst paa den.

Denne righoldige Samling var ved Iver fra Elevernes Side, og jeg tror et aarligt Skoletilskud paa 25 Kroner fra Skolens, skaffet til Veje som Støtte for Naturhistorieundervisningen, og den Skole, der ejede den, var med Rette stolt og talte i sit Program om Fremskridt og nye Ideer, der var vokset frem i Pædagogiken.

Jeg kom til at tænke netop paa saadan en Samling forleden Dag — og ganske specielt paa den mørnede Blæksprutte, — da jeg sad i Paladsteatret og saa det Billede, der forevistes af Blækspruttens Liv og Levned.

Og saa var det altsaa, jeg straks efter kom til at tænke paa, hvor godt mine Børn vilde faa det.

Man havde fanget en Blæksprutte og sluppet

den løs i et Glasakvarium, hvor den snart be-
fandt sig som hjemme.

Et Apparat til Optagelse af levende Billeder
blev anbragt foran, og saa optog man Blæk-
sprutten i levende Billeder.

Man saa nu, hvorledes Dyret bevægede sig
i Vandet, hvorledes Armene gik paa den og
hvorledes Vandet sugedes ind gennem Gæl-
lerne.

Fangarmenes Sugeskiver fik man ogsaa gan-
ske tydeligt at se, og da der til Slut blev sluppet
et andet Bløddyr ned i Bassinet, saa man, hvor-
ledes Blæksprutten kaster sig over Fjenden.

Denne Del af Billedet var næsten modbyde-
ligt i sin naturtro Realisme, men saare lærerig.
Man saa Blæksprutten slynge Armene om sit
værgeløse Bytte, klemme det ind til sig og
plumre Vandet med sin Blækvædske, saaledes
at det uhyggelige Optrin tilsidst forsvandt i en
sort Taageklud.

Da Billedet var forbi vidste man alt, hvad
man kunde ønske sig om Blæksprutten, og jeg
var sikker paa, at jeg aldrig vilde glemme det.

Og paa den Maade vil mine Børn naturlig-
vis lære Naturhistorie!

Blæksprutten i Flasken vil forsvinde, alt det
Ragelse, den naturhistoriske Samling rummede,
vil ganske simpelt blive smidt paa Møddingen,
og de levende Billeder vil tage fat i dens Sted.

At Fremtidens Undervisning ikke kommer
udenom de levende Billeder er givet, det stod
mig klart den Dag i Paladshotellet.

Den Vej maa Udviklingen gaa — der gives
ingen anden.

Sandelig, Børnene faar det godt i Fremtiden,
men det kan jo være, at Forældrene faar det
endnu værre.

M—n.

Hvordan en Film ser ud.

Den store Masse af det Publikum, der fylder
vore Biografteatre, har vist i Grunden ikke vi-
dere megen Kendskab til Filmen selv.

Man ser Billederne paa den hvide Flade og

véd, at de fremkommer ved at en Strimmel
render rundt der oppe i Rummet bag ved, som
man ikke kan se, men hvordan denne »Strim-
mel« eller Film ellers ser ud, har man kun ret
taagede Forestillinger om.

At »Filmen« bør søge at hjælpe denne om-
end ikke Uvidenhed, saa dog Mangel paa Viden,
paa bedre Vej, siger sig selv, og vi har derfor
her gengivet en Stump Film efter »et Positive«,
og saaledes ser Herligheden altsaa ud.

Filmsbaandet selv er af Celluloid og meget
brændbart, hvorfor der i ethvert Biografteater
udvises den største Forsigtighed.

Strimlen har netop den Bredde, som vort
Billede her viser, og paa dette smalle Stykke
staar altsaa alt det tegnet, som viser sig paa
Lærredet for Tilskueren.

Filmen er *aldrig* bredere.

Ligesom Manegen i Cirkus er af samme Dia-
meter overalt i Verden, er Filmsbaandet af
samme Bredde, og paa dette lille Stykke kan
altsaa optages Hundreder af Personer uden at
det bliver utydeligt eller uskarpt.

Dette vil sikkert allerede forundre man-
der ventede, at Filmen var noget større.

Billedernes Størrelse fremkommer imidlertid
ved Afstanden mellem Fremviserapparat og den
hvide Skærm.

Paa begge Sider af Filmen findes en Række
Huller, alle i ens Afstand og alle af samme Stør-
relse.

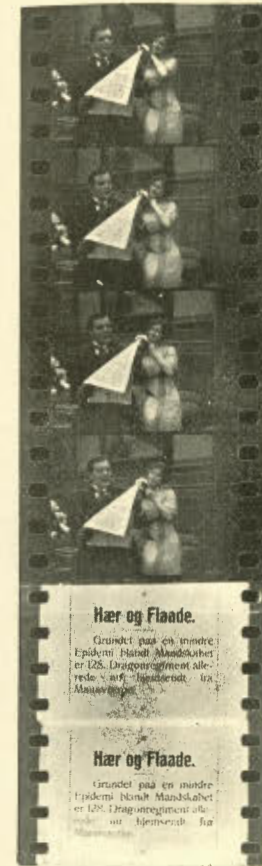
I dem griber nogle Tandhjulstækker ind, idet
Filmen ruller gennem Fremviseren, hvorved al
Slinger forsvinder.

Filmsbaandet har som Regel ikke samme
Farve i hele sin Længde.

For Variationens Skyld sammensætter man
Baandet af røde, grønne, blaa og gule Stykker,
der saa klistres sammen til en Helhed.

Ved Filmen har man nemlig den store For-
del, at man kan klippe ud og klistre ind ganske
efter Behag, og dette finder da ogsaa Sted i stor
Udstrækning.

At et eller flere Billeder klippes ud af Fil-
men, kan ikke ses. Naturligvis bliver de Bevæ-
gelser, Personerne paa Billedet foretager sig, der-
ved noget hurtigere, men udtager man ikke for

Vore Billeder viser
2 Filmsstrimler i natur-
lig Størrelse.

Paa det ene ses Over-
gangen fra Tekst til Bil-
leder.

mange Billeder, vil det praktisk set ingen Rolle
spille.

Som man kan se paa Billedet, er der kun en
yderst ringe Forskel at spore fra det ene Bil-
lede til det andet, saa man forstaar, hvor uende-
ligt mange Billeder af denne Størrelse, der skal
til en Film paa circa 1000 Meter.

Vort andet Billede viser et Sted i Filmen,
hvor Teksten gaar over i Billederne.

Der er mange, der tror, at den forklarende
Tekst, der vises i Biografteatrene, ikke er med
i Filmen.

Bogstaverne stod jo aldeles livløse, og man
skulde derfor tro, at de blev fremvist paa sær-
lig Maade. Dette er dog ikke rigtigt.

Alt hvad der fremvises, findes paa det rul-
lende Baand, og Teksten vises ikke frem som
Lysbillede fra et særligt Apparat — som mange
tror — men er ogsaa »levende«, skønt den ser
saare »død« ud.

Vil man have et Stykke Tekst ind i Filmen,
sætter man blot en Række hvide Bogstaver fast
paa en sort Plade og optager den — det er saare
simpelt. Er et Filmsdrama i flere Afdelinger,
er Filmsbaandet ogsaa i flere Stykker, hver paa
sin »Spole«, der saa sættes paa Apparatet efter
hinanden.

Men Apparatet gemmer vi til en senere Ar-
tikel.

—n.

Billedteatrene i Provinsen.

Et Interview med en Biografteaterejer.

Skagen er ikke blot et Sted, hvor der fjases
og flirtes i solbagt Sand i vor korte Sommertid,
men en ærværdig Købstad, som Erik af Pom-
meren gav Privilegier for 500 Aar siden, og som
nogen Tid efter fik sit Biografteater, der endda
er et af de flotteste.

I Sommertiden fyldes Teatret af lysklædt
Københavnerrungdom, der søger Sensationen og
Mørket, og i den Tid kan Landets nordligste
Biograf fremvise et Premièrepublikum som et
københavnsk Strøgteater kan misunde det.

Om Vinteren tager Fiskerbefolkningen Pladserne i Besiddelse, og der bandes tykt naar Skurken triumferer og spyttes saftigt, naar det danske Kys, der, ligesom Julen, varer til Paaske og med Rette har gjort den danske Film saa berømt, henslæber sig paa det hvide Lærred.

Men hvad enten det er Sommer eller Vinter, om det er fint »Københavnepublikum« eller Byens egne Beboere, der fylder Rummet, ses Ejeren, den kendte Hotelejer, Palmehavedirektør og Biografteaterleder, Karsten Petersen,

udenfor Teatret ved de Tider, Forestillingen skal begynde.

Han er en Mand, der har mange Jærn i Ilden og han er ikke bange for at give sig i Lag med det nye.

Besindige Folk — og Skagen er ved Vintertid en saare besindig By — rystede paa Hovedet da han lod bygge Biografteater.

»Det gaar aldrig,« sagde man, men det gik endda og vil maaske komme til at gaa endnu bedre i Fremtiden.

En højhellig Julcdag er der Fred og Fryd paa Skagen.

Der spilles ikke i Biografteatret, Palmehaven

er lukket og i Hotellet sidder kun et Par Handelsrejsende om 2 Whisky og en Sodavand. Karsten Petersen har altsaa en fredelig Stund, og Tid til at fortælle lidt om et Provins-teaters Liv og Kampe.

Vi begynder rent fagligt

»50—70 Kroner kan her spilles ind en Søndag,« siger Karsten Petersen, »men Hverdagene kan slet ikke betale sig.«

»Jeg spiller 3 Dage om Ugen Vinteren igennem

nem, mere kan en By som Skagen ikke tage. Før var det ogsaa nok, og da havde man lidt ud af det, men nu er det mere end sløjt.

Forlystelsesskatten ødelægger det hele!

Jeg ser det bedst paa Børnebesøget, der nu er gaaet ned til under det halve af, hvad det var før.

En 10 Øre faar en lille Fyr let fat paa, men skal der 15 til, er det straks langt vanskeligere. 800 Kroner om Aaret gaar i Statskassen herfra — det var det jeg før havde ud af det.

Og Vinteren er ikke meget værd

Det er de 2 Somermaaneder, der skal bære det hele, og de er naturligvis ogsaa gode

Her afbrydes Interviewet ved at Forfatteren

Poul Østergaard, der »juler« paa Skagen, kommer til og da Samtalen atter kommer hen paa de levende Billeder har den delvis skiftet Karakter.

Vi taler om Missionsfolkene, der er stærke her oppe, og deres Stiling til Billederne.

Ja,« siger vor Vært — der er kommen Whisky og Wermouth paa Bordet — »Missionens Stilling er jo ikke saa rar.

De kommer her ikke, men jeg tror mest fordi de ikke tør for Naboen.

Naar de er i København gaar de hen og ser Billeder, men her vil de ikke.

Der har ligefrem i Missionshuset været prædikaet mod de levende Billeder, som værende den værste Gift for Børnene.

Det har generet mig meget, men een Gang fik jeg dem dog herhen

Det var, da Billedet: »Jesu Liv« blev forevist.

Da gik jeg til Præsten og bad ham komme, og da blev her et Rykind — det var lige saa godt som i Missionshuset, sagde de al.

Programvalget er heller ikke let.

Dramaernes Tid er forbi her. Folk vil se Billeder fra fremmede Lande og saa komiske Ting.

. . . . I øvrigt kan man ikke være forsigtig nok i Valget af Billederne«

Her afbrydes vi af de 2 Handelsrejsende, der skal have mere Whisky — der er stadigt Vand nok — og da vi tager fat igen, er vi naaet til Spørgsmaalet: Censuren!

Censuren, ja, den er ikke saa slem. Det er jo egentlig Fuldmægtigen, der skal bedømme dem, men Politibetjenten besørger det, og vi kommer udmærket ud af det sammen.

Han stryger aldrig noget,

Under den forrige Fuldmægtig var det værre. Han forbød alle Billeder, hvor der blev gjort Grin med Politiet, og dem laves der mange af, særligt i Frankrig.«

Her synes Emnet udtømt!

Vi kommer ikke mere tilbage til de levende Billeder, men jeg har ogsaa paa dette Tidspunkt

faaet en Del Oplysninger, der vist ikke blot gælder for Skagen i Særdeleshed men ogsaa passer paa mange andre af Landets Biografer i Almindelighed.

— nemo —

Teater —

»Skovfogedens Grethe«.

Albert Gnudtzmann burde have levet og set Førsteopførelsen af dette Stykke.

Dels var man derved bleven befriet for den ret pinlige — og ganske uberettigede — Protest, som hans Frue fremkom med, og dels burde han have været til Stede for personligt at indkassere den Succes, de skraa Brædders lunefulde Gudinde endelig en Gang lod falde i hans Lod.

Nu blev han jo desværre revet bort forinden, og desværre følte hans Hustru sig beføjet til at værne om hans literære Minde.

Man maa sige »desværre« om det sidste, der maaske kan synes ret ligegyldigt, fordi den Strid, der deraf er runden mellem Teaterdirektøren paa den ene Side og Forfatterens Enke paa den anden, skader Stykket, naar man — for at komme til Bunds i om Fruen eller Direktøren har Ret — skiller Stykket ad i alle dets Dele og giver Kejseren — in casu Ivar Schmidt — hvad Kejserens er og Forfatteren hvad Forfatterens er.

Thi det ny Teaters Direktør, der søger at vise det samme som »Meiningerne« viste Tyskland, har sin store Del i dette Stykke, og det er ikke blot som Fruen siger »enkelte fikse Smaating«, han har lavet til, men uden ham var dette Stykke uvægerligt gaaet ad »de flotte Dreng« til. Det er ganske underholdende, ganske godt sat sammen, eller det er maaske ikke Ordet, rørt sammen er det, som den Mayonnaise, der siges Aandrighed over paa Scenen. Lidt af hvert er der kommen i, og den kan maaske være en ganske fortræffelig Mayonnaise, men hvad er Mayonnaise serveret i en Lerskaal? Ivar Schmidt serverede den netop saaledes som

I Zigøjnerlejren.

Pigen uden Fædreland.

UDVING

Lidste

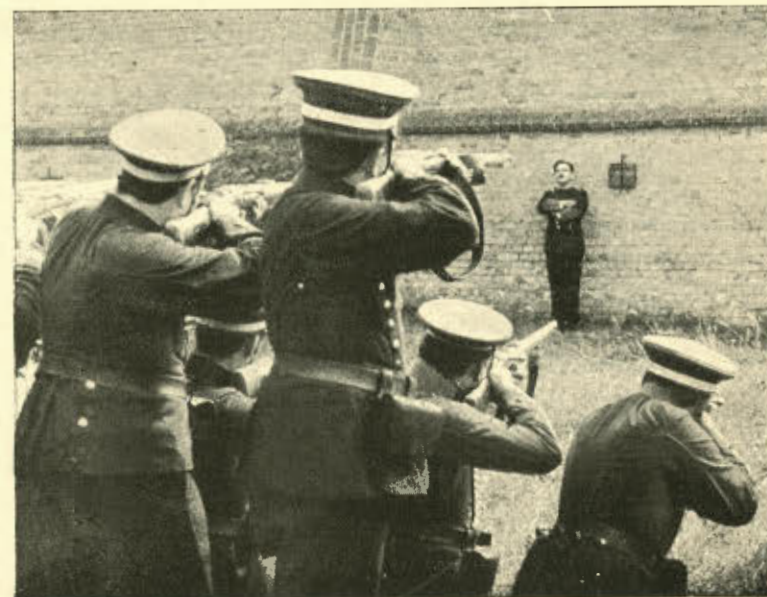
Asta Nielsen Succes

PIGEN UDE FÆDRELAND

Modern drama i 3 Akter

bygget over en Episode i Balkankrigen af Urbad Gad.

Dommen fuldbyrdes.

For sent.

den skulde serveres — — og saa skal han endda skældes ud.

I Teatrets Program har Fruen skrevet en lille Opsats om, hvordan Stykket blev til, og man faar her at vide, at det var ved at se paa et af de Bøgetræer, Carl Lund i sin Tid havde fremtryllet — det er vistnok det Udtryk, man plejer at bruge i den Forbindelse — i »Rosen blusser« i Tivoli, at Gnudtzmans fandt paa at skrive dette Stykke, der skulde foregaa under et lignende Træ.

Jeg ved ikke, hvordan den Slags Ting virker paa andre, men mig berører det pinligt.

Carl Lund kan være udmærket, men saadan ligefrem lade sig inspirere og fylde af den danske Sommer ved at se paa et af hans Mesterværker, plejer man dog ikke.

Man skal nu en Gang være en Heine for at kunne lade en ung Mand deklamere vidunderlige Vers til Maanen i den Tro, at han ser ud af et Vindue, medens det i Virkeligheden er et Klædeskab, han har aabnet, og et Par gule Bukser, der gør ham poetisk, og der er ikke Sommer og Saft i Carl Lunds Træer, men gamle Aviser og brugte Abrikoskasser.

Hvad den Side af Stykket angaar, blev det derfor kun til, at Gnudtzmans overgik Carl Lund, og det er der saamænd intet mærkeligt i, det har han selv gjort de Tusind Gange. —

Nej, men det blev Ivar Schmidt, der overgik dem begge to, han lavede de gamle Aviser og Abrikoskasser om til virkelig Skov, han lavede et veritabelt Køkken ud af 3die Akt og endda et Skovløberkøkken og har sin store Andel i, at Stykket kom saa godt i Land, som det gjorde.

Man kan ligefrem se paa et saadant Interiør paa det ny Teater med hvilken Glæde dets Direktør gaar til Scenens Opbygning og Indretning, og der er ingen Tvivl om, at det er klog Politik at søge saa nær til Naturen, som det gøres her. For at holde mig til Køkkenscenen, saa var det maaske det bedste, Ivar Schmidt endnu har præsteret.

Der var et Komfur, og det var af Jærn og til at blive sort af, og der var Ild i det og der kom Brænde paa — ellers var Ilden nemlig gaaet ud — og der var en Gryde over Ilden med

ægte uforfalsket — og endnu ikke færdigkogt Grød i.

Der kom Salt i Grøden og der kom Rødkaal over Ilden — intet kunde være mere naturtro. Og det er noget, der interesserer Folk uhyre.

Hvad har det med den store Kunst at gøre vil man maaske indvende, men tøv lidt, hvad har en gammel Abrikoskasse at gøre med dette sublime Begreb?

Albert Gnudtzmans.

Kunst er et og imiteret Bøgeskov et andet. Skulde der afgøres et af Livets dybe Problemer i det Køkken, vilde det maaske have virket pinligt med den Grød, men nu var det fortræffeligt. Bare et saadant lille Træk som paa en Hylde at anbringe 5 Messingthemaskiner, er jo eminent — det er et Skovløberhus, hvor man kan faa Vand paa Maskine — men hvem ude Ivar Schmidt havde ikke nøjedes med én?

For bare Glæde over Rammen glemmer man næsten de, der gik rundt paa Scenen.

Naa, det var jo heller ikke lige lodigt alt, hvad der præsteredes, — der spillede en hel Del Abrikoskomedie, men nogle passede ogsaa ind i de ægte Omgivelser.

Fru Olivia Norrie var til Tider udmærket som Skovfogedens rappe Datter, og som hun kan røre i en Gryde, netop dette dybe Tag, der hindrer det i at brænde paa.

Efteraarsscenen, hvor Jagtselskabet vender tilbage, er udmærket, og her spilles godt af Svend Kornbeck, Gunnar Helsingren, Harald Obel og Valdemar Lund.

Torben Meyers rødhaarede Huslærer var dog forfærdelig, men som denne Person er afleveret fra Forfatterens Side er han ganske haabløs, og der er virkelig intet andet Ord for denne Fremtoning end: — Abrikos.

Stykket gjorde Lykke, og den Grød vil sikkert faa Lov til at koge rigtigt ud paa det ny Teater. Det var ogsaa Synd andet — for Ivar Schmidt.

Jens Locher.

Det stumme Teater.

Da man for nogle Aar siden begyndte at nævne Ordet *Kunst* i Forbindelse med de levende Billeder, trak de allerfleste paa Smilebaandet og stemplede Muligheden af en saadan Forbindelse som en Anmasselse. De færreste anede den Gang, at der forestod en saa kolossal Udvikling af de levende Billeder, som de senere Aar har opvist.

Til en Begyndelse vovede de store Optagelsesteatre i Udlandet heller ikke at give sig i Lag med kunstneriske Opgaver. Man nøjedes med Optagelser efter Naturen, aktuelle Begivenheder etc.

Da Kilden til Fornylse syntes udtømt, greb man til Sensationen, og i en Række Aar plagedes man Verden over af disse kinomatografiske bloddryppende Dramaer, der, samtidig med at de gav store Indtægter, mere end noget andet medvirkede til at Ordet Biografteater kom i Mis-kredit og Ordet Gøgl for lange Tider være hæftet til Begrebet levende Billeder.

Men saa udtømtes ogsaa delvis Sensationsideerne, og for at genvinde det tabte, bemægtige sig et nyt Marked og ikke mindst som Konkur-

rencevaaben overfor de »rigtige« Teatre formaaede de store franske Firmaer fremragende Skuespillere og Skuespillerinder til at lade sig optage i levende Billeder.

Til en Begyndelse kneb det med at vinde disse for Tanken, idet det kunstneriske Niveau paa de levende Billeders Omraade hidtil havde været saa uendelig lavt, at Ordet »Films-Skuespiller« næsten var et Skældsord for en »rigtig« Skuespiller; men de store Honorarer, der kunde bydes, for ikke at tale om Udsigten til Verdensberømmelsen og Udødeligheden pr. Film, overvandt tilsidst Kunstnernes Betæneligheder. Og dermed begynder en hel ny Æra for de levende Billeder. Nu var Forbindelsen mellem Kunsten og de levende Billeder skabt.

For yderligere at pointere de levende Billeders Forbindelse med Kunsten, optog man til at begynde med de »rigtige« Skuespil i levende Billeder, men disses særlige Teknik var ofte uforenelig med de for den dramatiske Scene tilrettelagte Værker, og Følgen blev, at man, næsten umærkeligt, gled over til en hel ny Kunst-art, det kinomatografiske Skuespil eller, med et kortere Udtryk, *Kino-Kunsten*.

Særlig i de sidste Aar har Bestræbelserne for at højne de levende Billeders Niveau taget stærk Fart, og selv om der endnu er et Stykke Vej til Maalet er naaet, fortjener disse Bestræbelser den største Anerkendelse.

Der er saa meget mere Grund til for os at følge denne Udvikling, fordi Bestræbelserne for en stor Del er udgaaet fra Danmark, og naar danske Films i Øjeblikket er stærkt søgt ikke alene i Europa, men over hele Verden, skyldes det netop den Omstændighed, at vi i stor Udstrækning har anvendt *Kunsten* i de levende Billeders Tjeneste.

Vi har altid været kunstinteresserede, men samtidig stærkt kritiske herhjemme, og vi var da ogsaa nogle af de første til at kritisere de smagløse og ukunstneriske Films, som vore Biografteatre i lange Tider importerede. Netop derfor var der herhjemme en frugtbar Jordbund for en sund Fornylse af denne Kunststart, der hidtil var betragtet som et Stedbarn af Kunsten. Paa Initiativ af den nu afdøde Forfatter *Otto*

Larssen, der havde faaet en Bevilling til at drive et Biografteater, dannedes et Selskab, hvis Formaal var Optagelsen af *danske Kunstfilms*.

Det var, som nævnt, det af *Otto Larssen* stiftede Panoptikonteater, der gik i Spidsen med at ville opføre virkelig dramatiske kinomatografiske Skuespil, og der skte Henvendelse bl. a. til Forfatterne *Svend Lange*, *Thomas P. Krag* o. fl. Endvidere lykkedes det at interessere flere af vore Teatres første Kunstnere for Sagen. Selv det kgl. Theater stillede sig imødekommende og Kunstnere som *Adam* og *Johannes Poulsen*, *Nicolaj Neiiendam* o. fl. a. fik Tilladelse til at filme. Fra denne Periode skriver sig flere af de bedste danske Kunstfilms, f. Eks. *Svend Langes »Elskovsleg«* og *Thomas Krags »Gensynet«*. Der var stort Tilløb til disse Kunstfilms, og nu dukkede det ene nye Selskab op efter det andet.

Men det viste sig snart, at vi i teknisk Henseende med Hensyn til Optagelse stod tilbage for Udlandet. Grunden til, at vi dog naaede ud paa Verdensmarkedet, maa søges i den Glans et enkelt Navn har kastet over danske Films: *Asta Nielsen*. Det var oprindeligt Asta Niensens Udførelse af Hovedrollen i »Afgunden«, der henledede Opmærksomheden paa hende og skaffede hende i Forbindelse med et Verdensfirma, der forstod at udnytte de sjældne Evner, Asta Nielsen sidder inde med paa dette specielle Felt af Skuespilkunsten, nemlig den stumme Kunst. Det er ubegribeligt, at ikke et dansk Kino-Teater i Tide sikrede sig denne Førstekraft, saa meget mere som der ikke for Tiden findes nogen Kræfter paa Spindesiden, der kan staa Maal med Asta Nielsen.

I de sidste Aar er de danske Teatre for Optagelse af levende Billeder i teknisk Henseende gaaet betydelig frem, og de større raader nu over alle de tekniske Hjælpemidler, der kan tænkes. De raader endvidere over en Stab af Skuespillere og Skuespillerinder, der efterhaanden har faaet den specielle Rutine, som det at »spille« levende Billeder kræver, og der findes enkelte gode Iscenesættere. Der er i det forløbne Aar ogsaa frembragt en Del gode Films, der tør henregnes til Begrebet kunstne-

risk, men den indbyrdes Konkurrence har drevet enkelte af Firmaerne til atter at ty tilbage til Sensationen. Naa, dertil er intet at sige. De store Omkostninger skal dækkes, og saa længe Publikum vil have den kraftige Kost, saa lad dem faa den, men gør saa blot ikke Fordring paa Ordet *Kunst* i Forbindelse med Film!

De levende Billeder kan rumme Kunstner indenfor sine Rammer, men det vil kræve store økonomiske Ofre, idet Smagen hos det store Publikum delvis er ødelagt, men ligesom den vægte Kunst indenfor den dramatiske Kunst i Længden er blevet den sejrende, vil den ogsaa blive det indenfor den stumme Kunst, og først da vil det nu skæmmende Ord »Biograf-Teater« med Rette kunne forandres til »det stumme Teater«.

A. Price de Plane.

Filmsskuespillere.

Richard Christensen

Richard Christensen er en forholdsvist ny Mand i Kunsten, selv om han allerede har sat sig godt fast i Publikums Bevidsthed, af gam-

mel Kunstnerslægt som han er og med Forbindelse med nogle af Scenens aller bedste gamle Navne.

Paa Folketeatret gik han forbavsende godt ind i dette gamle traditionsrige Ensemble — det eneste, der findes paa et Privatteater, — og har spillet et stort Repertoire, altid med Takt og Dygtighed.

Som de fleste andre filmede han ogsaa og har her vist lige saa gode Betingelser som paa Scenen i Nørregade.

Richard Christensen er en af de unge, som alt aabner sig for . . .

De talende Billeder.

I Anledning af vor Artikel i sidste Nummer har vi modtaget følgende:

Talende Film! — hvorfor kan Filmen nu ikke faa Lov til at tie stille!

Det er jo netop det velgørende ved et Biografteater og den Kunst, der vises der, at man kan sidde og se Billeder, uden at de siger noget.

Musikken i Teateret hører i Virkeligheden heller ikke hjemme her — saalidt som i et rigtigt Teater — men bør af Velyndere søges andre Steder.

Jeg har fulgt de Forsøg, der herhjemme har været gjort med talende Billeder, og konstateret, at det ene var værre end det andet.

Jeg har ogsaa i Paris overværet en Seance, der var slaaet op i alle Aviser som et af Nutidens Vidundere, hvor Billeder og Ord skulde gaa op i en hidtil uanet Enhed.

Det var rædselsfuldt!

Forsøgene her i Byen var ikke bedre. — Jeg har set dem alle sammen.

Nu er det altsaa galt igen, og dette dødfødte Barn skal atter bringes til Live.

At Resultatet vil vise sig at være lige saa slet som alle de tidligere, nærer jeg ingen Tvivl om — jeg har set for meget.

Men naturligvis skal vi ogsaa igennem det, naar Udlandet skal det.

Sidst har det været galt i Berlin, hvor man i »Mozartsaal« havde foranstaltet en Privatforestilling med levende og talende Billeder.

Billedet viste et Vandfald, og man hørte nu samtidigt Vandenes Larm pr. Fonograf.

Ligeledes saa man et Billede af en Rovdyrgruppe og hørte Dyrene brøle.

— Og saa tænkte jeg: »Herregud!«

Det er altsaa den epokegørende Nyhed!

At faa Personerne til at tale har man maattet opgive, og nu nøjes man med at lade Folk høre Vandet pladske.

Herregud!

Det har en Dreng jo gjort i mange Aar ved at rasle med et eller andet i et Sold, og det illuderede saamænd akkurat lige saa godt.

Og Løvebrøl — aa Herregud!

Nej, lad os beholde vore gode stumme Billeder og saa — hvis det ikke kan være andet — baade Pianisten og Drengen.

Med Tak for Optagelsen

ærbødigst

G. R.

„En Kvindes Ære“.

»En Kvindes Ære« er en ny stor Film, der vil fremkomme paa Markedet en Gang i Januar.

Den rummer, foruden en stærk og spændende Handling, en Række smukke Naturbilleder og gaar udmærket ind i den Række Filmsdramaer, som fra Danmark er sendt ud paa Verdensmarkedet og med Rette har gjort danske Films saa berømte.

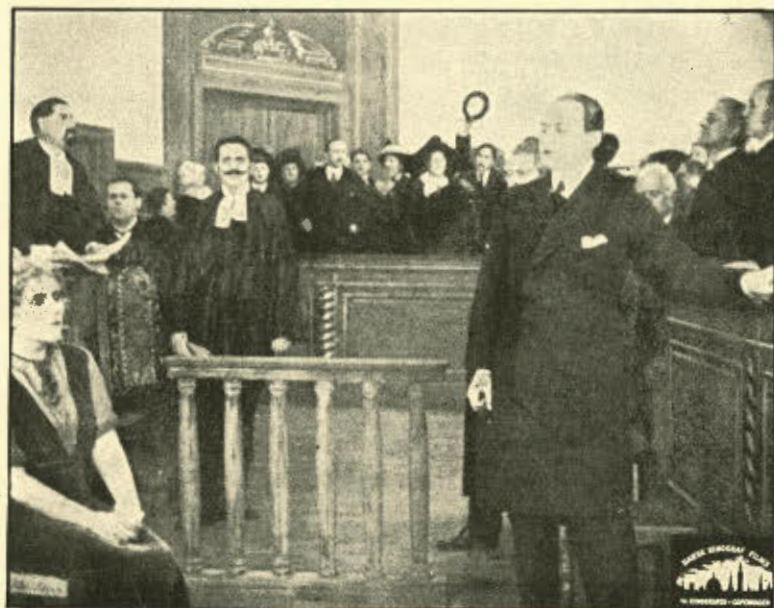
Hovedrollerne spilles af Fru Psilander og Einar Zangenberg.

Stykket spilles i Officerskredse og Teaterverdenen, to Mileuer, der for Tiden er meget yndede i alle Biografteatre.

Vi bringer her to Billeder, der viser to Scener af den nye Film.

Det første er valgt af de smukke Naturbilleder, den rummer saa mange af og som stadig

har et meget stærkt Tag i det store Publikum, medens det andet viser den store Retsscene, der forekommer i Dramaets Slutning.

Iscenesættelsen, der er foretaget af Einar Zangenberg, er gennemført med den største

Omhu og vil ikke mindst bevirke, at denne Film vil finde Vej til de fjerneste Billedteatre. Naturligvis

rummer Dramaet et af de saakaldte »Triks«, der jo ogsaa har sin store Skare af Tilhængere.

Hvad man mener —.

Vi gaar nu ind i det nye Aar og ønsker samtidigt, at Filmen og alt, hvad der hører til denne Industri, maa gaa frem i det nye Aar.

At den almindelige Mening om Kinokunsten i Løbet af denne Tid er undergaaet en ret stor Forandring er givet.

Folk der før stod fjendtligt overfor det nye har ganske forandret Standpunkt og den almene Interesse er vokset enormt.

Typisk er det at se, hvorledes Bladene mere og mere ser sig nødsaget til at omtale de levende Billeder, og i de aller sidste Dage har forskellige Københavnske Blade haft lange Artikler, der rummer kendte Personers Mening om Filmen.

Vi ser naturligvis med største Tilfredshed paa dette Faktum, og da vi selv har modtaget Breve fra nogle kendte Mænd, der med Interesse har set »Filmen«s Fremkomst og sendt os et Par Linier om deres Syn paa Kinokunsten, bringer vi dem her, saaledes at de sammen med, hvad andre Blade i denne Tid har bragt, viser, hvorledes Kinokunsten vinder sig flere og flere Venner.

Alle er vel endnu ikke naaet til at finde, at alt, hvad der har med de levende Billeder at gøre er saare godt, men de aller fleste erkender, at Fremtiden hører Filmen til.

Vi citerer her nogle Skrivelser fra Gustav Wied og Professor Vilh. Østergaard og en Udtalelse af Rodin, som vi finder i et fransk Blad.

Kastellet, 30.—9.—12.

»Jeg mener, at der er en god Portion Hysteri i de »rigtige« Teaterdirektørers Krig imod Biografteatrene.

Gustav Wied.«

Paris, 28.—9.—12.

»Je trouve le cinéma très beau, très intéressant. C'est un diminutif merveilleux

de la vie de la rue. Et je crois beaucoup à son développement esthétique.

Auguste Rodin.«

»De levende Billeder er efterhaanden bleven en saa mægtig Faktor i offentlig Folkeforlystelse, at det maa tillægges den største Betydning, ad hvilke Veje og paa hvilken Maade denne nye Industri udfolder sig. For Øjeblikket maa det vistnok beklagelsesvis siges, at Biografteatrene i al Almindelighed gør tifold mere Skade end Gavn, for saa vidt de fortrinsvis lægger an paa haarrejsende og smagsfordærende »Dramaer«. Men kunde deres Repertoier blive væsentlig ændret, først og fremmest ved Fremvisning af historiske, geografiske og etnografiske Billedrækker, med andre Ord: blive tagne i Oplysningens Tjeneste, vilde Kinografen kunne komme til at udføre en folkeopdragende Mission af kulturel Betydning. Gid det derfor maatte være mere end et fromt Ønske, at Fremtidens Biografteatre vilde lægge sig efter lidt mere Idealitet og en Del mindre »Sensation«.

Prof. Vilh. Østergaard.«

Stumper og Strimler

Paa Coventgarden i London, der er bleven Kinosal, foreviste man forleden Dag ved Aabningsforestillingen Filmen: »Reinhardts Mirakel«, en vidunderligt koloreret Film, der er 7000 Fod lang og har kostet 375,000 francs at fremstille.

At det ofte kan være farligt at filme ved man allerede fra forskellige beklagelige Ulykkestilfælde, men den amerikanske Filmøse Miss Gené Gautier, er vist alligevel den, der har været udsat for de fleste farefulde Eventyr i den Anledning.

I Sahara blev hun angrebet af Beduinerne og undslap kun ved et Mirakel.

I Filmen: »Den kvindelige Spion« blev hun sparket af en Hest. I en Nihilistfilm kom hun for nær ved en Sprængning og blev alvorligt saaret, og i en Ildebrandscene var hun nær ved at omkomme i det brændende Hus og frelstes kun ved, at man fik slaaet Muren igennem.

Som før omtalt er man i flere Lande begyndt at skabe Filmsarkiver, hvor man samler historiske Films og saadanne, der viser officielle Begivenheder.

Et saadant findes i England og der er nu givet Ordre til, at et lignende skal indrettes i Belgien.

Afgørelsen paa Spørgsmaalet om Teatrenes Stilling til de filmende Skuespillere kan ventes i den aller nærmeste Fremtid. Et Møde er beramt mellem Teaterdirektørerne, og det anses nu for ret givet, at der fra Teatrenes Side vil finde en Fællesoptræden Sted.

Den store amerikanske Filmstrust »The Motion Picture Patent Company«, der i sin Tid fabrikerede deres Films med Edisons Patenter som Grundlag, svarede den berømte Opfinder en Afgift af $\frac{1}{2}$ Cent pr. løbende Fod, hvilket blev til ca. 7500 Dollars pr. Uge.

Autoriteterne i San Sebastian i Spanien har beordret alle Biografteatrene lukkede grundet paa deres formodede umoralske Tendens.

I Wien averterede for kort Tid siden et Biografteater en Forestilling i hvilken Asta Nielsen spillede

Hovedrollen. Paa Forestillingsdagen, da Teatret var fuldt til sidste Plads, viste det sig imidlertid at det ikke var Asta Nielsen, men en Frk. Ida Nielsen som spillede i Filmen. Publikum blev rasende og forlangte deres Penge tilbage, men Lederen af Biografteatret erklærede, at den ene Skuespillerinde kunde være lige saa god som den anden.

Sagen kom for Retten, og den uheldige Leder blev idømt en Bøde, foruden at han blev dømt til at betale Publikum deres Penge tilbage.

I Tyskland har i 1911 2000 Værtshuse maatte lukke. Whiskyforbruget er gaaet ned fra 4 Liter til mellem 2 og 3 Liter pr. Indbygger, hvilket Resultat tilskrives Biografteatrene???

Internat.
Lichtbild-Kopier-Gesellschaft
m. b. H.
BERLIN S. 61, Bergmannstr. 68.
Telegram-Adresse; LICHTKOPIE.

**Ydelsesdygtigste Fabrik for Kopiering
og Fremkaldelse af Film.**

TUTEIN & KOCH
REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©
Telefoner: Cen. 4740 & 4760

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 13 Gange 10 pCt., for 26 Gange 20 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

EKSPEDITION OG ANNONCEAFDELING: Vilhelm Priors kgl. Hof-Boghandel, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser. Monopol Films.

Af nylig fremkomne Films fremhæves:

TROFAST KÆRLIGHED Længde ca. 615 Mtr.
Drama i 2 Akter. I Hovedrollen: Fru EDITH PSILANDER.

SKOVSØENS DATTER Længde c. 760 Mtr.
Drama i 1 Forspil og 2 Akter. I Hovedrollen: EDITH PSILANDER.
— ANTON de VERDIER.

NAAR MASKEN FALDER Længde c. 990 Mtr.
Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

KVINDEHJERTER
Drama i 2 Akter. Længde ca. 610 Mtr.

GENERALENS BØRN Længde c. 1030 Mtr.
Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MARCONITELEGRAFISTEN Længde c. 810 Mtr.
Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

EN LETSINDIG HUSTRU Længde c. 785 Mtr.
Drama. I Hovedrollen: Fru DAGMAR HANSEN-HEINEMANN.

Stort Reklamemateriale forefindes.

Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.

Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.

Brugte Films sælges fra 5 Øre pr. Meter.

A/S BIOGRAFTHEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

☞ hver Mandag og Torsdag. ☜

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten, Drama. Længde ca. 810 Mtr.

Skovsøens Datter, Drama. Længde ca. 760 Mtr.

Kvindehjerter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.

Trofast Kærlighed, Drama. Længde ca. 615 Mtr.

Skæbnens Veje, Drama. Længde ca. 725 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

En Kvindes
Ære.

Den
hævnerrige
Chauffør

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan byde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon, Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester *Fr. Schnedler Petersen*.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

— * —

PALADSTEATRETS FILMS

— UDLEJES AF —

A/s KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

— TELEFON 7606—7626 · KØBENHAVN —